

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **P. K.**, zastoupeného JUDr. Hanou Kučerovou, advokátkou se sídlem Kořenského 11, Praha 5, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 1. 3. 2002, čj. OAM-1459/AŘ-2001, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 47 Az 75/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2004, č. j. 47 Az 75/2004 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ministra vnitra označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byl zamítnut rozklad žalobce (dále též „stěžovatel“) proti rozhodnutí ministerstva vnitra, jímž nebyl žalobci udělen azyl v České republice podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo rozhodnuto o tom, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění ministr vnitra uvedl, že žalobce v řízení o udělení azylu nedoložil, že by měl ve vlasti problémy z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro své politické přesvědčení, ani že by vyvíjel aktivity k uplatňování politických práv nebo svobod. Žalobce sice uvedl, že měl v zemi původu určité problémy s místní policií, avšak současně připustil, že se žádným

způsobem nepokusil domoci ochrany v zemi původu. Proto ministr vnitra rozklad zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2004, č. j. 47 Az 75/2004 - 29, byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra. Soud uvedl, že žalobce původně tvrdil, že vlast opustil z důvodu pronásledování ze strany mafie a proto, že nemohl pokračovat ve studiu. Z výpovědí žalobce v různých fázích řízení o udělení azylu i v řízení před soudem lze však podle soudu dovodit, že žalobce svůj příběh vygradoval. Zatímco původně považoval problémy s policií za pouhou ukázkou toho, proč také nechce v Moldávii žít, po vydání rozhodnutí o neudělení azylu již akcentoval pouze tyto problémy. Soud přitom shledal rozpor ve výpovědích žalobce, ať co do četnosti tvrzených napadení policejní hlídkou, či co do konkrétních skutkových okolností těchto událostí. Soud uvedl, že pokud žalobce v pohovoru v řízení před Ministerstvem vnitra konstatoval, že již nemá, co by uvedl, nemohl žalovaný předpokládat, že by žalobce v dalších fázích řízení zmiňoval nové skutečnosti. S ohledem na to považuje soud tvrzení žalobce v řízení o rozkladu i v řízení před soudem za účelová. Soud podotkl, že problémy s policií měl žalobce již v roce 1996, Moldávii opustil v roce 1998 a o udělení azylu požádal až v červnu roku 2000. Žalobce se navíc podle soudu neobrátil v zemi původu se žádostí o pomoc na příslušné orgány. Důvody žalobce nebyly podle soudu v řízení o udělení azylu posuzovány pouze z hlediska toho, z jaké země pochází, ale také z hlediska splnění subjektivních a objektivních podmínek pronásledování z důvodů taxativně vymezených v § 12 zákona o azylu. Soud dále neshledal namítaná porušení ustanovení o správním řízení v řízení o udělení azylu. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Včasnou kasační stížnost stěžovatel podal z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Uvedl, že mu bylo vzhledem k ruské národnosti znemožněno studium na vysoké škole, což svědčí o politické nesnášenlivosti většiny moldavské společnosti. Ve Zprávě o situaci v Moldavsku je uvedeno, že moldavské bezpečnostní složky používají nezákonných praktik; tak bylo postupováno vůči stěžovateli, neboť hovoří rusky a není moldavské národnosti; jeho obava z pronásledování je tedy zřejmá. Stěžovatel popřel, že by byl pronásledován soukromými osobami, tedy mafii, neboť byl bezdůvodně zadržen a zbit policií, a donucen podepsat nepravdivý protokol. Po těchto zkušenostech by se již neodvážil jít na policii požádat o pomoc. Udělení azylu je pro něj jedinou možností, jak nebýt po návratu do země původu pronásledován pro příslušnost k ruské menšině. Stěžovatel přitom není z generace, která by měla podíl na vytvoření nenávisti mezi Moldavany a Rusy, to je však při jednání s jednotlivými občany nerozhodné. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že bude vždy pronásledován a bude mít postavení druhořadého občana ve všech společenských sférách. Z těchto důvodů stěžovatel shledává nezákonným rozhodnutí o neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel dále namítl, že žalovaný měl dostatek důkazů k závěru, že mu hrozí v zemi původu nebezpečí pronásledování z důvodu národnosti, ale vyhodnotil je účelově v neprospěch žalobce. Srovnání údajů ve Zprávě o dodržování lidských práv v Moldávii a výpovědi stěžovatele svědčí o tom, že příslušníci policie jednali se žalobcem protiprávně. Tato zvůle je zaměřená na občany ruské národnosti a má historické kořeny. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2004, č. j. 47 Az 75/2004 - 29, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na podání

a výpovědi stěžovatele učiněné v průběhu správního řízení, a na vydaná rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že námitky v kasační stížnosti se podobají žalobním námitkám, k nimž se již vyjádřil v rámci žaloby. Žalovaný neshledal ve svém rozhodnutí pochybení, neboť stěžovatel nenaplnil žádný důvod pro udělení azylu a není u něj dána ani překážka vycestování. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Prvním důvodem kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Praze neshledal. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že splnil podmínku pronásledování z důvodu národnosti nezbytnou pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se cizinci udělí azyl, bude-li zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Nejvyšší správní soud tuto námitku neshledal důvodnou, neboť skutečnosti uváděné žalobcem v průběhu řízení o udělení azylu nezaložily zákonný důvod pro udělení azylu na území České republiky. V pohovoru k důvodům pro udělení azylu žalobce uvedl jako jediné důvody pro udělení azylu pronásledování mafií a nemožnost studovat na vysoké škole. O jednom incidentu s policií také hovořil, ale nezminil ho jako důvod, pro který žádá o udělení azylu. Žádné další skutečnosti pro udělení azylu kromě problémů s mafií a se studiem stěžovatel v tomto pohovoru neuvedl, přestože byl na ně opakovaně tázán. Poté však v rozkladu proti rozhodnutí o neudělení azylu již zdůraznil toliko důvody pronásledování ze strany policie; problémy s mafií, jež předtím označoval za dominantní, oproti svým původním tvrzením bagatelizoval. Taktéž v žalobě i v replice k vyjádření žalovaného se stěžovatel značně odchýlil od tvrzení z pohovoru k důvodům pro udělení azylu. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem krajského soudu o zřejmé účelovosti těchto tvrzení, neboť uvedené skutečnosti by jinak byly stěžovatelem nepochybně uvedeny již v průběhu prvního pohovoru a nikoliv později, navíc stěžovatel sám připustil, že se problém s policií nepokusil v zemi původu účinně vyřešit, nevyužil ani možností doporučených mu tamním právníkem. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že národnostní obtíže, které stěžovatel označil za důvod své žádosti o udělení azylu, nedosáhly takové intenzity, aby bylo konstatováno, že stěžovatel je v zemi původu pronásledován nebo má odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Správní orgány i krajský soud podle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodly správně a důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy není dán.

Kasační stížnost byla dále podána z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem,

že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel tento důvod kasační stížnosti specifikoval tvrzením, že ze Zprávy o dodržování lidských práv v Moldavsku vyplynuly obdobné skutečnosti, které tvrdil žalobce, což měl žalovaný zohlednit při rozhodnutí o udělení azylu. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že informace obsažené ve zprávách o situaci v domovské zemi žadatele o azyl a subjektivní tvrzení žadatele o azyl o pronásledování v této zemi musí být ještě podřaditelné pod některý zákonný důvod pro udělení azylu na území České republiky, aby bylo možné žadateli azyl udělit. Pokud není konstatováno naplnění některého důvodu pro udělení azylu, nemůže být azyl udělen, a to i tehdy, pokud některé tvrzení žadatele o azyl odpovídá určitým informacím z materiálů, jež si žalovaný opatřil jako podklady pro rozhodnutí. V souzené věci nebylo ani na základě porovnání žalobcových tvrzení se zprávami o zemi jeho původu konstatováno naplnění zákonných důvodů pro udělení azylu. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

